

РЕШЕНИЕ

№ 34748

гр. София, 09.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав, в
публично заседание на 19.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **10135** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 и следващите от КСО, във връзка с чл.145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на „Тир Паркинг Русе“, ЕИК:[ЕИК] със седалище и адрес: [населено място], [улица] ет.3 ап.1, чрез адв. Б./л.62 пълномощно/ срещу решение № 1040-21-512/25г., на Директора на ТП на НОИ-С. град, с което е отхвърлена жалбата му против разпореждане № 36659/05.06.2025г. на длъжностно лице по чл. 60, ал. 1 от КСО, с което злоуполуката, станала с Г. П. П. на 12.12. 2024 г. се приема за трудова.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден при липса на компетентност, в противоречие с материалния закон, при допускане на съществени нарушения на процесуалните правила и при несъответствие с целта на закона. Изтъква се, че увреждането на здравето на П. не е осъществено по време и във връзка или по повод на работата, не са установени причините и обстоятелствата, довели до инцидента, нито точния вид на уврежданията, както и че травмите не са получени по посочения начин. Соочи се наличие на противоречия между съдържанието на болничните листове и приетото в оспореното решение.

При проведеното по делото открито заседание оспорващият не се представлява, постъпила е молба от адв. Б. , с която моли съда да уважи жалбата по съображенията, изложени в нея. Претендира разноски.

Ответникът по жалбата, в лицето на Директора на ТП на НОИ-С. град чрез представител по

пълномощие –юрк. А. оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна Г. П. П., редовно призован, не се явява лично, представлява се от адв. Г. /л.79 пълномощно/, с писмено становище оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли. Претендира разноски на осн. чл. 38 ал.1 т.3 от ЗА.

Административен Съд С. – град, Трето отделение, 62 състав, след като взе предвид наведените от страните доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

От административната преписка се установява, че със декларация за трудова злополука вх. № 433/15.04. 2024г. Г. П. П. е поискал да бъде призната за трудова злополуката, настъпила на 12.12.2024г. в 12, 30 часа по време на работа и по повод извършвана работа, а именно проверяване на свободните места на паркинга като злополуката се изразява в това, че при опит да премести фургон, който е бил повлечен от камион получава изкълчване, навяхване и разтягане на предна/задна кръстовидна ставна връзка на дясното коляно.

Било извършено разследване на злополуката от НОИ -Русе, Д“ИТ“ -Русе и „Тир Паркинг Русе“ ООД, резултатите от която са отразени в протокол № 5103-17-9/23.05.2025г., срещу който не са постъпили възражения.

В рамките на производството са събрани Протокол№ 1/19.05.2025г., обяснения от пострадалия, обяснения от Б. Г. и Л. С., трудов договор, допълнително споразумение, длъжностна характеристика, инструктажна книга, лист за преглед на пациент от 12.12.2024г., епикриза от МБАЛ“Авис-Медика“ООД, медицински протокол на ЛКК№166/14.02.2025г. , амбулаторен лист и болничен лист.

С разпореждане № 36659/05.06.2025г. на длъжностно лице по чл. 60, ал. 1 от КСО декларираната злополука е приета за трудова.

Разпореждането е съобщено на осигурителя на 16.07.2025г. Депозирана е жалба от 30.07.2025г./стр. 47/ пред Директора на ТП на НОИ С. град.

С решение № 1040-21-512/20.08. 2025г. Директорът на ТП на НОИ-С. град жалбата на „Тир Паркинг Русе“ ООД е отхвърлена като неоснователна.

Административен Съд С. – град, Трето отделение, 62 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателя на 02.09.2025г./л.10/. Жалбата е подадена на 15.09.2025г./л.5/ , т. е. в 14-дневния срок преклузивен срок по чл. 118 от КСО. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, с който се засягат нейни законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

В рамките на административното производство са събрани писмени доказателства, като от показанията на свидетеля Б. Г.- очевидец става ясно, че на 12.12.2024г. от 7.00-19.00ч. той и пострадалият били на работа дневна смяна на паркинга на „Тир Паркинг Русе“. Очевидецът Г. и пострадалият Г. П. П. обслужвали паркинга на „Тир Паркинг Русе“ като Г. пропускат камионите, а П. подавал информация към Г. по радиостанция за освобождаване на място на паркинга. Всеки камион се регистрирал в офис, който представлявал преносим контейнер, поставен на входа на паркинга. Около обед на същата дата, камион след като се регистрирал, навлезнал в територията на паркинга, но при неправилна маневра, със задната част на ремаркетото закачил и повлякъл офиса/контейнера/. Всички работници се събрали, включително и П. и се опитали със собствени усилия и на ръце да го върнат обратно на място, при което П. получил болка в единия крак и не можел да ходи. По-късно разбрал, че същият е осукал коляното си докато бутал контейнера, като след няколко минути с такси бил откаран в болнично заведение. Тези твърдения се потвърждават от свидетеля Л. С., който се отзовал на обаждането на П. и го откарал до болницата. Същият присъствал по време на изследванията и процедурите, тъй като П. не можел да се движи сам, установило се, че вероятно има скъсани връзки на коляното и се налагала операция. С. откарал пострадалия до дома му и му помогнал да се прибере.

Тези данни се установяват и от показанията на пострадалия П.. Същият сочи, че около 12.45ч. на 12.12.2024г. камион, който не заходил добре повлякъл офиса, който се изместил и застанал напречно, като блокирал входа/изхода на паркинга. След известно време дошъл управителя, който казал, че кран може да дойде след 2-3ч., поради което работниците трябва да опитат да наместят контейнера на мястото му. Всички присъстващи се включили, както и П., но при напъване и прекомерни физически усилия коляното му се огънало обратно, при което изпитал силна болка. Установил, че коляното му неестествено се движи във всички посоки и му причинява силна болка. Повикал свой приятел – таксиметров шофьор. Управителят го видял и му казал да не заявява, че става въпрос за трудова злополука, като всички разходи ще му бъдат заплатени от дружеството, както и пълния размер на заплатата. Изследванията потвърдили, че са скъсани кръстни връзки и два минискуса, което налагало оперативно лечение.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 55, ал. 1 от КСО трудова злополука е всяко внезапно увреждане на здравето станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт.

Няма спор по следните факти между страните, а именно, че към 12.12.2024г. Г. П. е работил по трудово правоотношение с жалбоподателя, че на същата дата към 12.45 часа е бил на работното си място, като е изпълнявал трудовите си задължения.

Спорът между страните е дали увреждането е настъпило по посочения от пострадалия начин, както и дали е настъпило по време на работа и при изпълнение на трудовите му задължения.

В конкретния случай законодателят в разпоредбата на чл. 55, ал. 1 от КСО не е поставил като необходим елемент от фактическия състав на настъпване на трудовата злополука критерий, свързан с механизма на настъпилото увреждане. В тази насока следва да се отбележи, че представените от пострадалия писмени документи- лист за преглед на пациент от датата на

инцидента, епикриза, медицински протокол на ЛКК, болнични листове не са оспорени от осигурителя. Същите си кореспондират и не се наблюдава противоречие в посочените в тях обстоятелства, диагноза и резултати от лечение.

От събраните в хода на административното производство доказателства се установява безпротиворечиво, че контузията на коляното е настъпила на посочената дата, по време на работния процес, при извършване на действия, които са били в интерес на предприятието. Доказателства за противното не са представени, нито наведени от жалбоподателя, поради което изводите на органа не са оборени. От показанията на очевидците е видно, че Г. П. наред с други работници и служители на посочената дата е извършвал действия, наложили се поради необичайно създадена ситуация, в следствие на което е претърпял внезапно увреждане на здравето, изразяващо се в увреждане и контузия на ляво коляно, довело до временната му неработоспособност.

Ето защо и в тази им част доводите на жалбоподателя са неоснователни. На още по силно основание неотносим към спора по същество е дали жалбоподателят е бил уведомен или не за настъпването на трудова злополука.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при съответствие с действащите материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата срещу него да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143 от АПК жалбоподателят дължи на ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв. на основание чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ съгл. чл. 78 от ГПК, а на процесуалния представител на заинтересованото лице Г. П. П., адв. Г. сумата от 500 лв. разноски /255,64 евро/ за адвокатско възнаграждение съгласно чл. 8 т. 2 от Наредба за възнаграждения за адвокатска работа и чл. 38 ал. 1 т. 3 от Закон за адвокатурата.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, Трето отделение, 62 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Тир Паркинг Русе“, ЕИК:[ЕИК] със седалище и адрес: [населено място], [улица] ет. 3 ап. 1, чрез адв. Б. срещу решение № 1040-21-512/25г., на Директора на ТП на НОИ-С. град.

ОСЪЖДА „Тир Паркинг Русе“, ЕИК:[ЕИК] да заплати на НОИ сумата от 102,25 евро /сто и две евро и двадесет и пет цента/ разноски по делото.

ОСЪЖДА „Тир Паркинг Русе“, ЕИК:[ЕИК] да заплати на адв. А. В. Г. сумата от 255,64 евро

/двеста петдесет и пет евро и шестдесет и четири цента/ разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.